

ENTREVISTA A

Víctor Font

empresari i precandidat a la presidència del Barça

Víctor Font es podria convertir, el 24 de gener, en el primer president granollerí de la història del Barça. Aquest repte va ser un dels motius pels quals l'empresari de 48 anys va tornar a establir-se l'any passat a la capital vallesana després de molts anys a l'estranger. Amb tot, com li agrada subratllar, sempre ha mantingut el vincle amb la ciutat on va néixer, on va prosperar l'empresa familiar –el conegut Garatge Eloy– i on va començar el camí que el va portar a convertir-se en un dels empresaris catalans més destacats. Ara, Font posarà tot aquest bagatge personal i professional al servei d'una cursa apassionant, en la qual parteix com un dels principals favorits.

© TONI TORILLAS

Quan era petit s'imaginava essent empresari?

La veritat és que no, perquè no tenia una vocació concreta. Per això vaig estudiar direcció i administració d'empreses, que era una formació suficientment genèrica, i després em vaig dedicar a la consultoria estratègica per conèixer el món de l'empresa molt en global; això em va permetre saber com funcionen les empreses en diferents contextos i no encasellar-me en un sector concret. A l'empresa on treballava n'ajudàvem moltes a posar-se en marxa. Ens vam especialitzar en telecomunicacions en el moment en què la telefonia mòbil començava a ser una realitat. Així vaig aprendre què vol dir muntar empreses des de zero, i ho vaig anar conreant fins que vaig decidir muntar la meua.

Què li agrada més de la seva feina?

Diagnosticar i ajudar a resoldre possibles problemes de les empreses, i detectar i aprofitar oportunitats. La percepció d'ajudar a transformar situacions és molt atractiva.

On és el seu lloc de treball?

Arreu del món. Tinc clients des d'Austràlia a Estats Units, passant per Europa, Àfrica i l'Orient Mitjà, i tenim oficines arreu.

Traslladem-nos a una situació normal, sense pandèmia ni eleccions del Barça. Com és un dia a la seva vida?

Els dies són molt diferents perquè depèn d'on sigui del món em desperto a una hora o una altra. No tinc horaris gaire fixos i el meu cos pateix una mica aquesta globalitat de la meua feina. Els dies també canvien molt

en funció de si tinc reunions amb clients, amb l'equip, o em dedico a temes de gestió d'empresa. Tota aquesta diversitat m'enriqueix.

Com compagina la seva feina amb la família i el lleure?

La meua feina implica sacrificar més temps del que altres persones segurament dediquen a àmbits com la família. Però quan dispenso d'aquest temps, intento aprofitar-lo al màxim.

Amb la perspectiva que li dona haver conegut molts països amb tota mena de cultures i maneres de ser, quines diferències troba en la manera de treballar?

Cada cas és un món. Per exemple, la cultura àrab té ritmes vitals diferents que els nostres, comencen a treballar i se'n van a dormir més tard i segurament tenen menys intensitat; en canvi, te'n vas a Nova York i allà és un no parar. A Sud-àfrica comencen la jornada a les 5 del matí, les primeres reunions són a les 6 i a les 4 de la tarda tothom és a casa. D'altra banda, també t'has d'adaptar a cada manera de fer negoci: a l'Orient Mitjà, per exemple, normalment intenten evitar el conflicte i totes les reunions sembla que van molt bé, però després quan fas el seguiment t'adones que t'estan dient que no sense dir-t'ho perquè, de fet, no gosaven dir que no directament.

Amb quina manera de fer es queda?

Amb la nostra, suposo que perquè sóc d'aquí. M'agrada la cultura del treball i l'intentar anar de cara sempre.

A nivell personal, què li ha aportat viure tant de temps fora?

Agafar perspectiva, habitar-me a la diversitat... D'altra banda, tinc amics de Granollers que van a treballar cada dia a peu i no entenen que jo pugui ser una setmana a Nova York, l'altra a Tòquio i la següent a Johannesburg. A mi, en canvi, això d'estar aturat i no voltar em costa.

Què significa la paraula Granollers per a vostè?

Casa meua.

Quina vinculació havia tingut amb el teixit social, esportiu i cultural de la ciutat?

Jo havia jugat a tres equips de futbol locals: l'EC Granollers, l'Atlètic del Vallès i el Gramix, que ja no existeix. D'altra banda, vaig ser escolta i vaig donar classes de catequesi, però posteriorment la vinculació amb la ciutat ha vingut limitada per la meua disponibilitat de temps.

Per estudis i feina ha viscut molts anys fora de la ciutat. Com ha evolucionat la seva vinculació amb Granollers?

Sempre he anat tornant. Vaig començar la carrera professional el 1995 i des del principi em passava tota la setmana a fora i els caps de setmana a Granollers. I des que vaig anar a viure a fora, el 2004, amb la família sempre hem tingut la referència de tornar: el Nadal sempre l'hem passat aquí i als estius veníem per Sant Joan i ens quedàvem fins després de la festa major.

Amb la perspectiva d'haver vist realitats urbanes molt diferents arreu del món, com veu Granollers en relació a d'altres ciutats de característiques similars?

Granollers per mi té l'atractiu de ser com un barri gran, sobretot si tens la sort d'estar pel centre. La vida de barri sempre m'ha agradat.

Li falta alguna cosa, a la ciutat, per acabar d'entrar al segle XXI?

En els darrers anys s'ha progressat moltíssim. Jo crec que encara hi ha camí per recórrer pel que fa a l'ús de la tecnologia perquè la ciutat sigui més intel·ligent i es millori la vida del ciutadà: parlo d'infraestructures, connectivitat, etc. Però això no és senzill: és una qüestió de quina massa crítica i quines capacitats hi ha. D'altra banda, Granollers té una mida que segurament la faria apta per fer de conillet d'índies, en aquest sentit.

Parlem del Barça. Com veu les seves possibilitats?

Estem molt centrats en poder-nos explicar al màxim nombre de persones. Tenim claríssim que som els únics que tenim projecte, perquè vam fer el diagnòstic fa més de sis anys i des de llavors venim treballant en les solucions.

Si guanya les eleccions, com compaginarà la presidència amb la seva feina?

“De totes les candidatures a la presidència del Barça, tenim claríssim que som els únics que tenim projecte”

Hi haurà una primera fase en què hauré de dedicar la major part del meu temps al Barça per posar els fonaments del projecte que tenim treballat, però la idea és que el meu rol no sigui el d'un president executiu, poder tenir equips executius que s'encarreguin del dia a dia i que això em permeti compaginar el càrrec amb les meves obligacions professionals.

Com té pensat recuperar l'economia del club?

En l'economia del club hi ha dues parts. Una és el pla de joc: si no es fa res, el tren és a punt d'estavellar-se; de fet, al març es preveu que ja no hi hagi diners per pagar nòmines, i al juny hi ha el venciment del deute a curt termini del club, que són 450 o 500 milions. Aquest pla de joc forma part del pla de govern dels primers 100 dies. D'altra banda, hem de posar els fonaments perquè el club aprofiti al màxim el potencial que té, sobretot a nivell internacional, de monetitzar els seus 400 milions de seguidors. El Barça no els ha venut mai productes i serveis directament, i aquí és on tenim l'oportunitat.

Com pensa potenciar l'esport femení dins del club?

La idea és intentar assegurar que normalitzem el paper de la dona dins de l'entitat: no només a la junta directiva, sinó creant equips femenins a totes les seccions i també a les estructures executives. Als clubs de futbol en general tot gira al voltant dels homes quan en realitat quasi un terç de la massa social són dones. Jo crec molt en la diversitat i en com permet que els projectes siguin molt millors. Per això, quan vam crear la junta directiva vam anar a buscar dones perquè sabem que n'hi ha i que de vegades no se senten interpellades. Això no és una voluntat en base a què ara tot això està de moda, sinó des del convenciment ferm que la diversitat porta millors resultats.

Víctor Font, fa uns dies a la plaça Maluquer i Salvador. L'empresari, casat i pare de tres fills, s'ha tornat a establir a Granollers després de 15 anys vivint a l'estranger

